

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 381/2022-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti **BPT LEASING, a. s.**, Drieňová 34, Bratislava, IČO 31 357 814, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 39/2017 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 100/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 381/2022 z 24. júna 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky. Sťažovateľka sa v nej domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach uvedených v záhlaví tohto nálezu (ďalej aj „napadnuté

konanie“). Navrhla tiež prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 500 eur a náhradu trov konania.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je námietka, že postupom všeobecných súdov došlo v napadnutom konaní k porušeniu ňou namietaných základných práv (bod 1) v spore o vylúčenie veci z exekúcie začatom na okresnom súde 15. júna 2017. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania prebiehajúceho na dvoch inštanciách všeobecných súdov, sťažovateľka zdôraznila, že súdny spor trvá takmer 5 rokov, pričom časovo vymedzila aj jednotlivé obdobia nečinnosti v postupe konajúcich súdov. Uviedla, že krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom z 26. apríla 2022 a následne súdny spis odoslal okresnému súdu, ktorý má ešte rozhodnúť o výške náhrady trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka hodnotí priebeh konania na okresnom súde aj krajskom súde ako trvajúci neprimeranú dobu, keď pojednávania nariadené okresným súdom (5. októbra 2020, 9. decembra 2020, 9. júla 2021, pozn.) považuje za nadbytočné obdobie ako odvolacie pojednávanie uskutočnené krajským súdom 21. apríla 2022, na ktorom krajský súd vykonal dôkaz aktuálnym výpisom listu vlastníctva a následne vyhlásil rozsudok č. k. 9 Co 100/2021, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Sťažovateľka tvrdí, že svojím konaním k vzniku zbytočných prietáhov nijako neprispela, konanie nemarila, nezdržovala a všetky povinnosti si riadne plnila. Ak aj požiadala o odročenie jediného pojednávania na odvolacom súde (pojednávanie bolo pôvodne nariadené na 24. február 2022), nemalo to podstatný vplyv na dĺžku napadnutého konania.

4. Sťažovateľka vyjadrila presvedčenie, že okresný súd mohol vec rozhodnúť už na prvom pojednávaní vzhľadom na celkom zjavnú nedôvodnosť podanej žaloby založenej na nepochopení účinkov úspešného odporovania právneho úkonu žalobcu (darovacia zmluva na nehnuteľnosti, pozn.). Upriamila tiež pozornosť na význam predmetu napadnutého konania, keďže sa musela formou exekúcie a veriteľskými žalobami domáhať uspokojenia svojej pohľadávky už od roku 2011, pričom povinnej sa rôznymi procesnými podaniami (čo je aj prípad napadnutého konania), darí exekúciu mariť. Uznala, že krajský súd o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 14 C 39/2017 z 9. júla 2021 rozhodol rýchle a vo všeobecnosti v ústavnoprávne akceptovateľnej dobe (rozsudok č. k. 9 Co 100/2021-259 z 21. apríla 2022, pozn.), zároveň však akcentuje, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné do celkovej doby konania zahrnúť všetky jeho štádiá, teda aj tie, keď súdy konali bez prietáhov.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

5. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. 1Spr 51/2022 z 26. mája 2022 k ústavnej sťažnosti nesúhlasil s tvrdením sťažovateľky týkajúcim sa jeho nečinnosti vo vzťahu k vymedzeným časovým obdobiam. Predseda okresného súdu zdôraznil, že pre sudcu či súdneho úradníka nevyplýva povinnosť v jednotlivé veci konať ihneď. Sudca aj vyšší súdny úradník v danom

súdnom oddelení musia konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach, pričom je len na nich, ako si zadedia pracovný čas a čas, ktorý venujú konkrétnemu súdnemu spisu. Musia však postupovať tak, aby bol zabezpečený plynulý chod súdneho oddelenia. Ani z rozhodovacej činnosti ústavného súdu nevyplýva, že nečinnosť súdu v rozsahu dvoch až štyroch mesiacov predstavuje zbytočné prietahy v konaní či nečinnosť súdu. Za neprijateľné a subjektívne považuje okresný súd aj hodnotenie pojednávania sťažovateľkou ako nadbytočné, uvedené totiž nekorešponduje ani s obsahom súdneho spisu. Zo zápisníc z označených pojednávanií vyplýva, že sa na nich aktívne zúčastňoval právny zástupca žalovanej (sťažovateľky).

5.1. K namietanej skutkovej a právnej zložitosti prejednávanej veci okresný súd uviedol, že ju neurčuje sporová strana. Rozsah dokazovania určuje zákonný sudca na základe skutkových tvrdení sporových strán a predložených dôkazov. Predmetom konania bolo v prejednávanej veci vylúčenie veci (nehnutelností) z exekúcie. Takúto vec nemožno bez ďalšieho považovať za jednoduchú, keďže pri rozhodovaní treba zohľadňovať prebiehajúce exekučné konanie, ktorého sa žaloba týka, preukazovať vlastnícke právo, ak je sporné, a ako to uvádza aj sťažovateľka, aj ďalšie súvisiace konania, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie v danej veci.

5.2. Okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 9. júla 2021 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol v celom rozsahu (úspešnou bola teda sťažovateľka, pozn.), a krajský súd na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 39/2017-183 z 9. júla 2021 tak nadobudol právoplatnosť 13. mája 2022 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 100/2021-259 z 21. apríla 2022. Z uvedeného teda vyplýva, že stav právnej neistoty sťažovateľky už bol odstránený. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky (s. 2 ústavnej sťažnosti, pozn.), že ku dňu podania ústavnej sťažnosti jej nebol doručený odvolací rozsudok, a preto ešte trvá meritórna fáza konania, okresný súd upriamil pozornosť na to, že z obsahu súdneho spisu vyplýva, že rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 28. apríla 2022 o 22.39 h (ústavná sťažnosť je datovaná k 2. máju 2022, pozn.). Na základe uvedených skutočností považuje okresný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu

6. Krajský súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV 257/2022 zo 6. júna 2022, ktorého súčasťou je aj vyjadrenie predsedu senátu, uviedol, že vec mu napadla 21. októbra 2021, keď prvoinštančný súd pred predložením veci realizoval všetky úkony v zmysle § 373 – § 374 CSP (doručenie odvolania na vyjadrenie, doručenie vyjadrenia). Krajský súd úpravou zo 17. januára 2022 nariadil termín pojednávania na 24. február 2022. Na základe žiadosti sťažovateľky bolo pojednávanie uznesením č. k. 9 Co/100/2021-228 z 19. januára 2022 odročené na nový termín pojednávania na 24. marec 2022. Na základe žiadosti žalobcu bolo pojednávanie znovu odročené na 21. apríl 2022. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorý bol písomne vyhotovený 25. apríla 2022 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie 26. apríla 2022. S poukazom na uvedený priebeh podľa predsedu odvolacieho senátu počas odvolacieho konania nevznikli prietahy, keď vec bola dvakrát odročená na základe žiadostí strán sporu a aj napriek tomu bola vec skončená do šiestich mesiacov od nápadu veci na odvolací súd. Navyše, senát 9 Co vybavuje veci skôr napadnuté a veci, ktoré majú byť rozhodnuté a prejednané s väčšou rýchlosťou, ako to je stanovené rozhodovacou praxou štrasburských orgánov ochrany práva, a predmetná vec vzhľadom na predmet konania k týmto konaniam nepatrila. Predseda krajského súdu s ohľadom na už uvedené skutočnosti, ako aj fakt, že sťažovateľkou namietané porušenie práva prerokovať vec tunajším súdom bez zbytočných

prieťahov už v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu porušované nebolo, nepovažuje ústavnú sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu po vecnej stránke za dôvodnú.

III.3. Replika sťažovateľky

7. Sťažovateľka vo svojej replike z 9. augusta 2022 uviedla, že vyjadrenie predsedu okresného súdu iba potvrdzuje, že slovenské súdy sa oprávnené umiestňujú v európskej prieťahovej lige na popredných priečkach spolu so súdmi talianskymi. Podľa sťažovateľky predseda okresného súdu opäť nerozlišuje typ konania, v rámci ktorého sa vyjadruje. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti nie je vyvodenie osobnej zodpovednosti sudcu, ale vyvodenie zodpovednosti súdu, za ktorý zodpovedá predovšetkým predseda súdu. Pokiaľ sa teda vyjadruje k činnosti konkrétnych súdnych osôb, mal by predovšetkým on sám prezentovať, čo všetko vo funkcii vykonal, aby sudcom a súdnemu personálu na jeho súde nebránili v riadnej práci povestné a večné objektívne príčiny, ktoré tu zrejme budú ešte niekoľko generácií, keďže sa ako výhovorka vynikajúco osvedčili. Práve súdne konanie, ktoré je predmetom tejto ústavnej sťažnosti, však ukazuje, že nezriedka ide iba o zaužívanú výhovorku.

7.1. Podľa sťažovateľky ak predseda okresného súdu uvádza, že nešlo o vec skutkovo a právne jednoduchú, ale o vec zložitú, túto zložitú vo svojom vyjadrení nedokáže konkrétne objasniť, čo je aj pochopiteľné, keďže jediná „zložitá“ spočívala v oboznámení sa s listom vlastníctva, z ktorého bolo hneď na prvý pohľad zrejmé, že žalobca nie je aktívne legitimovaný, pretože nie je vlastníkom nehnuteľností, ktorých vlastníctvo tvrdí. Všetky ďalšie úvahy a analýzy potom boli už úplne zbytočné a je skutočne záhadou, na základe akých úvah dospel predseda súdu k záveru, že išlo o vec zložitú, vymykajúcu sa bežnej agende ním riadeného súdu.

7.2. Čo sa týka polemiky predsedu súdu s tvrdením sťažovateľa o nadbytočných pojednávaniach, v tejto časti predseda súdu argumentuje v rozpore s elementárnymi pravidlami logického uvažovania, keď tvrdí, že pojednávania boli potrebné, pretože sa na nich aktívne zúčastňoval právny zástupca sťažovateľa. Ide o skutočný dôkaz v kruhu, keď sa potrebnosť pojednávania odvodzuje vlastne od toho, že sa uskutočnili a predvolané osoby sa na ne dostavili. Keby sa zástupca sťažovateľa na tieto zbytočné pojednávania nedostavoval, tak by mu predseda súdu zasa vyčítal, že ich svojou neúčastou maril. Predseda súdu má pravdu, keď uvádza: „*Rozsah dokazovania určuje zákonný sudca na základe skutkových tvrdení sporových strán a predložených dôkazov.*“ Rozsah dokazovania skutočne určuje sudca, ale treba dodať, že zaň následne nesie aj ústavnoprávnu a disciplinárnu zodpovednosť, pokiaľ ho určí nesprávne. V danom prípade konajúca sudkyňa určila rozsah dokazovania zjavne nesprávne.

7.3. K vyjadreniu krajského súdu možno iba zopakovať, že odvolací súd konal skutočne expresne, v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je však potrebné do celkovej doby konania zahrnúť všetky jeho štádiá, teda aj tie, keď súdy prípadne konali bez prieťahov. Sťažovateľ preto ako porušovateľa svojho práva označil aj odvolací súd a dobu odvolacieho konania zahrnul do celkovej doby konania, aj keď odvolacie konanie prieťahmi priamo postihnuté nebolo.

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nečinnosti a neefektívneho postupu všeobecných súdov, ako aj celkovej neprimeranej dĺžky napadnutého konania, ktoré nie je do dňa podania ústavnej sťažnosti ako celok právoplatne skončené.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

11. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

12. Keďže dôvodom prijatia ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu bolo preverenie opodstatnenosti tvrdení sťažovateľky obsiahnutých v ústavnej sťažnosti a preskúmanie príčiny vzniku a existencie tvrdených zbytočných prietáhov v napadnutom konaní v kontexte celkovej dĺžky trvania súdneho sporu, ústavný súd analyzoval vedenie predmetného súdneho sporu na každej inštancii samostatne, ako aj vo vzájomných súvislostiach a z obsahu súdneho spisu vyvodil nasledujúce závery:

IV.1. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní

13. Okresný súd po doručení žaloby 15. júna 2017 postupoval plynule, keď 26. júna 2017 vyzval žalobcu k zaplateniu súdneho poplatku. Následne ústavný súd zistil obdobie nečinnosti okresného súdu presahujúcej jeden rok (18. októbra 2018 vyzval sťažovateľku na vyjadrenie sa k žalobe, pozn.). V roku 2019 okresný súd uskutočňoval procesné úkony spojené s prípravou pojednávania a pri nariaďovaní pojednávania (celkom ich bolo päť) postupoval zásadne bez prietáhov, keď jednotlivé pojednávania uskutočňoval v krátkych časových rozpätiach a ak boli odročované, bolo to z dôvodov na strane žalobcu. Okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 14 C 39/2017-183 z 9. júla 2021, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Plynule boli uskutočňované aj úkony súdu prvej inštancie po podanom odvolaní žalobcu proti rozsudku č. k. 14 C 39/2017-183 z 9. júla 2021 (7. septembra 2021), keď súdny spis spolu s predkladacou správou

bol doručený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 21. októbra 2021 (obdobie 3 mesiacov od podaného opravného prostriedku, pozn.).

IV.2. K postupu krajského súdu v napadnutom konaní

14. Krajský súd rozhodoval ako súd druhej inštancie v napadnutom konaní o odvolaní žalobcu, pričom jeho postup ústavný súd hodnotí ako rýchly a plynulý, čo napokon uviedla vo svojej ústavnej sťažnosti a v replike aj samotná sťažovateľka. Krajský súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na 21. február 2022, ktoré bolo odročené z dôvodov na strane sťažovateľky na 24. marec 2022. Uvedené pojednávanie sa v určenom termíne neuskutočnilo z dôvodu na strane žalobcu a bolo odročené na 21. apríl 2022, keď krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9 Co 100/2021-259 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Krajský súd bezdokladne pristúpil aj k písomnému vyhotoveniu rozsudku v súlade s § 393 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a 26. apríla 2022 predložil súdny spis súdu prvej inštancie k realizácii procesných úkonov doručovania rozsudku stranám sporu (§ 395 CSP) a následné rozhodovanie o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP).

IV.3. Závery ústavného súdu

15. Ústavný súd konštatuje, že konanie v spore sťažovateľky ako celok síce trvalo pomerne dlhý čas a postup predovšetkým okresného súdu nebol optimálny, avšak z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sa sťažovateľka v jeho priebehu sťažovala na zbytočné prietahy. V čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už odvolací súd vo veci meritórne rozhodol verejne vyhláseným rozsudkom z 23. júna 2022, pričom sťažovateľka nenamieta, že by jej termín verejného vyhlásenia nebol náležite oznámený, teda v tomto čase už nemohli všeobecné súdy porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. V postupe okresného súdu nevzhliadol ústavný súd pochybenia či narušenie plynulosti napadnutého konania ani v jeho poslednej fáze týkajúcej sa rozhodovania o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP), o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 14 C 39/2017-270 z 18. júla. Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť (§ 239 ods. 1 CSP), o ktorej rozhodla zákonná sudkyňa 9. novembra 2022 uznesením č. k. 14 C 39/2017-282, ktoré bolo sťažovateľke doručené 24. novembra 2022. Spomínaná procesná aktivita sťažovateľky (aj s ohľadom na to, že napokon jej súdom boli priznané trovy v menšej výške ako v pôvodnom uznesení, pozn.) vyvoláva dojem účelového podania v snahe oddialiť skončenie napadnutého konania ako celku s vedomím, že v danom čase ústavný súd rozhoduje o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky na prietahy v konaní.

17. Na tomto mieste sa žiada poukázať aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, II. ÚS 480/2022), v zmysle ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označeného práva zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o jeho porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010).

18. V čase doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (2. mája 2022) bolo napadnuté konanie v merite veci skončené (rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 39/2017-183 z 9. júla 2021 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 100/2021-259 z 21. apríla 2022 nadobudol právoplatnosť 13. mája 2022, pozn.) a zostávalo „v stávke“ len rozhodovanie o výške náhrady trov konania, ku ktorému okresný súd pristúpil absolútne plynule (k tomu pozri bod 13 tohto nálezu). Hoci sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že k momentu podania ústavnej sťažnosti „...meritórna fáza konania trvala od 15. júna 2017 prakticky doposiaľ, keďže ešte nebol doručený odvolací rozsudok, teda skoro 5 rokov...“, toto tvrdenie sa preukázalo ako nepravdivé, keďže rozsudok krajského súdu č. k. 9 Co 100/2021-259 z 21. apríla 2022 bol sťažovateľke doručený 28. apríla 2022.

19. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach pripomína, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky fázy súdneho konania smerujúceho k urovnaniu sporu o civilnom práve alebo záväzku skončili v primeranej lehote, a to vrátane fáz nasledujúcich po rozhodnutí v merite veci (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hornsby v. Grécko z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91). Posúdenie intenzity zásahu okresného súdu do základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov a do ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je potrebné zasadiť do rámca daného aktuálnou procesnou fázou konania. Z tohto pohľadu sa nečinnosť súdu posudzuje inak v základnom, meritórne neukončenom konaní než v konaní po právoplatnom rozhodnutí o veci samej, prípadne aj o nároku na náhradu trov konania, resp. v konkrétnom prípade sťažovateľky už len o výške priznaného nároku.

20. Komplexným vyhodnotením priebehu napadnutého konania (bod 12 – 16 tohto nálezu) možno konštatovať, že celková dĺžka napadnutého konania (5 rokov) vedeného na dvoch inštanciách všeobecných súdov v danom prípade je síce na hrane ústavným súdom akceptovateľnej dĺžky konania, v ktorej sa dosiahlo právoplatné rozhodnutie veci, avšak právna neistota sťažovateľky, pokiaľ ide o konanie súdov oboch inštancií, bola v merite veci odstránená pred podaním ústavnej sťažnosti a k právoplatnému skončeniu veci došlo bezprostredne po jej podaní, pričom bezprietáhovo rozhodol okresný súd následne aj o výške trov celého konania. Overením priebehu napadnutého konania ústavný súd tiež nezistil pravdivosť niektorých tvrdení sťažovateľky (bod 17) ani jej hodnotiacich úsudkov, čo sa týka jednoduchosti sporu a nadbytočnosti pojednávania, hoci nepopiera, že konanie malo pre sťažovateľku význam z hľadiska prebiehajúcej exekúcie. Ústavný súd uzatvára, že postupom okresného súdu a krajského súdu v konečnom dôsledku už nedošlo k porušeniu sťažovateľkou namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu a už vôbec nie krajského súdu, a preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo (výroková časť tohto nálezu).

21. Nad rámec veci si ústavný súd dovoľuje poznamenať, že z jeho postavenia a nezameniteľnej úlohy ako orgánu ochrany ústavnosti mimo sústavy všeobecných súdov je možné vyvodiť aj prirodzene naplniteľnú požiadavku dôstojnosti konania, k čomu má náležite prispieť aj inštitút povinného zastúpenia sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom. Aj keď v konkrétnom prípade sťažovateľky ústavný súd upustil od ústneho prejednanja veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde), čím sa ťažisko argumentácie sťažovateľky presunulo do jej písomných podaní, ústavný súd nemohol opomenúť obsah a koncipovanie textu repliky, ktorá v konečnom dôsledku vybočuje z rámca dôstojnej prezentácie písomného prejavu sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu.

22. S ohľadom na prijaté závery ústavného súdu (bod 17 tohto nálezu) stratilo opodstatnenie rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 1. decembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu